

adskillige Punkter, saa at det ikke kommer til at virke saa meget som et Forbud, som det vilde komme til, hvis det blev vedtaget i den Form, hvori det nu foreligger.

Alfred Christensen: Lad mig forudsikke den Bemærkning, at det Kommissionsarbejde, der i Skikkelse af et Lovforslag ligger her paa Tingets Bord, er overordentlig interessant, dygtigt og ekspedit bragt til Veje. Det er saaledes, som man med Nødvendighed maatte kunne vente det, naar det har været under den udmærkede Ledelse af den udmærkede Formand for mit udmærkede Parti. Og naar jeg til denne Ros føjer, at jeg regner Kommissionsbetænkningen for at være udmærket skikket til Læsning for de Folk, som interessere sig for Afholdssagen og for at forædle deres Medmennesker ved Indskrænkning af Drikfældigheden, har jeg sagt, hvad jeg kan sige til Ære for dette Arbejde med tilhørende Lovforslag. At ophøje dette sidste til bindende Lov her i Landet vilde jeg ikke anse for en Lykke, men for en Ulykke.

Naar vi hørte de forskellige Partiers Ordførere fremsætte deres Anskuelse om dette Lovforslag, var det næsten, som om der gik en religiøs Stemning igennem hele Salen. Hver Gang der er Tale om Drik og Usædelighed, sker det i en Tone, som om Folk da udelukkende tale paa Følelser og glemme at bruge Forstanden tillige og tænke paa: Hvad kan det nytte? Dette Indtryk fik jeg ogsaa nu, da jeg hørte alle Ordførerne. Det glædede mig imidlertid at høre, at dog ikke alle Medlemmer af Tingets forskellige Partier ere saa fuldt enige om Fortrinligheden af det foreliggende Lovforslag, som Partiernes Ordførere have været. Der har været forskellige ærede Talere, som have gjort Sidespring.

Det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (Meyer) fremførte forleden Dag en Tvivl om, hvorvidt dette Forslag var grundlovmæssigt. Han blev afvist af Tingets Formand med den Bemærkning, at det selvfølgelig var grundlovmæssigt, thi ellers var det ikke blevet fremlagt her til Behandling. Denne Bemærkning maa vi dog vel forstaa saaledes, at Tingets Formand efter sin Mening anser Forslaget for at være grundlovmæssigt. Det kan, forekommer det mig, ikke være udelukket, at vi her i Tinget afhandle og overveje, hvorvidt Lovforslaget virkelig er grundlovmæssigt. Den Tanke blev tagen op af det ærede Medlem for Viborg (Svei-

strup), som fandt, at Forslaget ikke blot ikke var i Strid med Grundloven, men endog i ypperlig Samklang med Grundloven. Saa langt kan jeg umuligt gaa. Efter min Mening er dette Forslag ikke grundlovmæssigt. I hvert Tilfælde synes jeg, det ikke er i Overensstemmelse med eller en Udformning af Grundlovens Tanker og Ideer. Det er mig saa klart som noget, og det vil blive klart for ethvert æret Medlem, der vil gennemlæse Grundlovens § 83 og virkelig vil tænke over, hvad der staar i den, og ogsaa over, hvad der ikke staar i den. Der staar i Grundlovens § 83, som vore Fædre altsaa satte ind i Grundloven, at alle Indskrænkninger i den lige og fri Adgang til Erhverv, som ikke ere begrundede i det almene Vel, skulle hæves ved Lov. Paragraffen taler om, at de Indskrænkninger, som vare i 1849, skulle hæves ved Lov. Den taler ikke om Indførelse af ny Indskrænkninger. Skulde der være ny Indskrænkninger, maatte der være tænkt paa, at de skulde gælde ny Erhverv. Thi for de Erhverv, som vare i 1849, skulde Indskrænkningerne hæves ved Lov, naar de ikke vare begrundede i det almene Vel.

Det kunde nu tænkes, at man vilde sige, at i 1849 kendte man ikke Beværternæringen. Den er noget helt nyt, og for den havde Grundloven ikke tænkt, at der skulde fjernes Skranker, det er et Erhverv, man ikke kendte i 1849. Saadant noget som Fremstilling og Forhandling af Dynamit kendte man ikke den Gang, og med Hensyn til dette maatte det være berettiget at paalægge Indskrænkninger. Men jeg vil gøre de Herrer opmærksom paa, at Beværternæring kendte man i 1849 lige saa vel som i 1908. Men maaske kunde man saa her tale om det almene Vel? Nej, Drukkenskab, det kendte man i 1849. Det kendte man længe forinden. I Rahbeks Tider, i hele Begyndelsen af Aarhundredet sang man Jubelsange til Drukkenskabens Pris. I tidligere Tider har det været saaledes, at den Stormand, som kunde drikke sit Følge under Bordet, ragede op over Folket, og han blev netop ikke mindre for det. Oehlenschläger har kundgjort det i sit Værk „Palnatoke“, hvor kan taler med megen Ænerkendelse om den Rus, Palnatoke har. Palnatoke blev ikke en mindre Mand for det. Men Tiderne ere gaaede frem siden.

Alle Talere, selv de Ordførere, der talte til Gunst for Forslaget, indrømme, at Drikfældigheden er paa Retur. Efterhaanden som Oplysningen og Bekæmpel-